മതഭക്തിയോ ആത്മീയതയോ?

ലേഖകന് : സാക് പൂന്നന്

ഒരു വിശുദ്ധജീവിതത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രയാണത്തിനിടയില് ക്രിസ്ത്യാനിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വിപത്തുകളിലൊന്ന് ആത്മീയതയ്ക്കു പകരം മതഭക്തിയില് ചെന്നവസാനിക്കുവാനുള്ള സാധ്യതയാണ്. വിവേചന ശക്തിയില്ലാത്ത വിശ്വാസി പലപ്പോഴും മതഭക്തിയെ ആത്മീയതയായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. എന്നാല് ഇവ തമ്മില് അതിവിപുലമായ അന്തരമുണ്ട്. ആദ്യത്തേത് മാനുഷികമെങ്കില് രണ്ടാമത്തേത് ദൈവികമാണ്. ന്യായപ്രമാണത്തിനു മനുഷ്യരെ മതഭക്തരാക്കുവാനേ കഴിവുണ്ടായുള്ളു; ആത്മീയരാക്കുവാന് അതിനു കഴിവില്ല. മതഭക്തി പുറമേയുള്ള ദൃശ്യമായ കാര്യങ്ങളില് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു; ആത്മീയതയാകട്ടെ, പ്രാഥമികമായി ഹൃദയാവസ്ഥയെ സംബന്ധിക്കുന്നതത്രേ.

അന്ത്യകാലത്തു ഭക്തിയുടെ വേഷം മാത്രം ധരിച്ച് അതിന്റെ ശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ട ധാരാളമാളുകള് ഉണ്ടാവുമെന്നു ദൈവവചനം നമുക്കു താക്കീതു നല്കുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തില് പറഞ്ഞാല് ഈ ഘട്ടത്തില് ആളുകള് മതഭക്തരായിരിക്കും, ആത്മീയ രായിരിക്കുകയില്ല എന്നര്ത്ഥം (2 തിമോ. 3:5). അവര് പതിവായി സഭായോഗങ്ങളില് സംബന്ധിക്കും, ദിനം തോറും പ്രാര്ത്ഥിക്കുകയും, ബൈബിള് വായിക്കുകയും, രാത്രി മുഴുവന് നീളുന്ന ഉപവാസപ്രാര്ത്ഥനകളില് പങ്കെടുക്കുകയും, ദശാംശം നല്കുകയു മെല്ലാം ചെയ്യും. എന്നാലും അവര് മനുഷ്യരുടെ മാനമന്വേഷിക്കും, തങ്ങള്ക്കു വേണ്ടി ത്തന്നെ ജീവിക്കും, പണത്തെ സ്നേഹിക്കും, വ്യര്ത്ഥസംസാരത്തില് താല്പര്യം കാണിക്കും. ഇത്തരക്കാര് മതഭക്തരാണ്, ആത്മീയരല്ല. അവര്ക്കു ഭക്തിയുടെ വേഷമുണ്ട്, ശക്തിയില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങള് താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

നിങ്ങള്ക്ക് സ്വന്തം ജഡത്തെ ക്രൂശിക്കുന്നതിനെക്കാള് (ഗലാ. 5:24) സഭായോഗങ്ങളില് സംബന്ധിക്കുന്നതിലാണ് കൂടുതല് താല്പര്യമെങ്കില് നിങ്ങള് മതഭക്തനാണ്, ആത്മീയനല്ല.
നിങ്ങള്ക്ക് ദിവസം മുഴുവനും സ്വന്തം നാവിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ളതില് കൂടുതല് താല്പര്യം പ്രഭാതത്തില് പതിവുള്ള ദൈവവചനധ്യാനം നിറവേറ്റു വാനാണെങ്കില് നിങ്ങള് മതഭക്തനാണ്, ആത്മീയനല്ല.

പണത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തില് നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിനെക്കാള് അധികം താല്പര്യം നിങ്ങള്ക്ക് ഉപവാസത്തിലും പ്രാര്ത്ഥനയിലുമാണെങ്കില് നിങ്ങള് ആത്മീയനല്ല, മതഭക്തന് തന്നെ.

നിങ്ങള്ക്ക് സ്വന്തം വിശുദ്ധീകരണത്തെക്കാള് പ്രധാനം സുവിശേഷ പ്രചരണമാണെങ്കില് നിങ്ങള് മതഭക്തനാണ്, ആത്മീയനല്ല.

മേല്പ്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങളില് പരാമര്ശിച്ച മതഭക്തന്മാരുടെ പ്രവര്ത്ത നങ്ങള് എല്ലാം നല്ലതു തന്നെ. എന്നാല് മുന്ഗണന ഏതിന് എന്നതാണ് ഇവിടത്തെ പ്രശ്നം. ശരിയായ മുന്ഗണനകളാണ് ഒരുവനെ ആത്മീയനാക്കുന്നത്.

മതഭക്തന്മാര്ക്ക് എഴുതപ്പെട്ട ദൈവവചനത്തില് (അക്ഷരത്തില്) മാത്രമാണ് താല്പര്യം. അവര് ന്യായപ്രമാണം മൂലമുള്ള നീതിയില് ചെന്നവസാ നിക്കുന്നു. ആത്മീയന്മാര് ഇതിനു പുറമെ, വചനം തങ്ങളില് ജഡമായിത്തീരുന്നതില് കൂടെ തല്പരരാണ് (നമ്മുടേതു പോലെ മോഹങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും

ഉണ്ടായിര്ന്ന ജഡത്തില് പാപരഹിതനായി ക്രിസ്തു വെളിപ്പെട്ടതു പോലെ). ഇക്കൂട്ടര് അന്തിമമായി ദൈവത്തിൻറെ നീതിയില് അഥവാ ദൈവസ്വഭാവത്തില് ചെന്നുചേര്ന്നു.

മതഭക്തന്മാര് ചില വലിയ ദൈവഭൃത്യന്മാര്ടെ വാക്കുകള് വച്ചുകൊണ്ട് സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളെ ന്യായീകരിക്കുവാന് ശ്രമിക്കുന്നു; ആത്മീയരാകട്ടെ, ഒരിക്കലും മനുഷ്യര്ടെ മുമ്പില് തങ്ങളെത്തന്നെ നീതീകരിക്കുവാന് ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

മതഭക്തന്മാർക്ക്, ദൈവത്തിന് തങ്ങളെക്കുറിച്ചുണ്ടാകേണ്ട നല്ല അഭിപ്രായ ത്തെക്കാളധികം മനുഷ്യര്ടെ നല്ല അഭിപ്രായത്തോടാണ് ആഭിമുഖ്യം. ആത്മീയരാ കട്ടെ, ദൈവത്തിൻറെ മാത്രം നല്ല അഭിപ്രായം തേടുന്നവരാണ്. തങ്ങളെപ്പറ്റി ഏതെ ങ്കിലും ദൈവഭൃത്യന് പറഞ്ഞ നല്ല അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി മതഭക്തന്മാര് ദീർഘകാലം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നാല് ആത്മീയർക്കാകട്ടെ, യേശുവിനെന്നപോലെ മനുഷ്യ ര്ടെ സാക്ഷ്യം ആവശ്യമില്ല (യോഹ. 5:34). തങ്ങളുടെ ഉള്ളില് തങ്ങള് തന്നെ കാണുന്ന ദുഷ്ടത മറ്റു മനുഷ്യർക്ക് അറിവുണ്ടാകയില്ലെന്ന് ആത്മീയർക്കറിയാം. അതിനാല് മനുഷ്യര്ടെ പ്രശംസ തികച്ചും വിലയറ്റതാണെന്ന് അവർക്കു ബോധ്യമുണ്ട്.

മതഭക്തന്മാര് നിയമാനുസരികളും ന്യായപ്രമാണത്തിന് കീഴില് ജീവിക്കുന്ന വര്മാണ്. ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ മാനദണ്ഡമാണ് അവര് അന്വേഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് തങ്ങളുടെ വര്മാനത്തിൻറെ കൃത്യം 10 % എത്രയെന്ന് കണക്കു കൂട്ടി അത്രയും അവര് വൈമനസ്യത്തോടെ ദൈവത്തിനായി കൊടുക്കുന്നത്. പഴയനിയമകാലത്ത് ഈ മനോഭാവം അന്തിമമായി, കണ്ണുപൊട്ടിയ തിനെയും രോഗം ബാധിച്ചതിനെയും യഹോവയ്ക്കു യാഗം കഴിക്കുന്ന ഒര് സ്വഭാവ ത്തിലേക്കു യിസ്രായേല് ജനങ്ങളെ നയിച്ചു (മലാ. 1:8).പുതിയനിയമകൽപനകളോടും ഇതിനു തുല്യമായ ഒര് മനോഭാവം ഉണ്ടാവുക സാധ്യമാണ്. ഭർത്താക്കന്മാർക്ക് കീഴട ങ്ങിയിരിക്കണമെന്നുള്ള ദൈവകൽപനയനുസരിക്കുവാന് താന് ചെയ്യേണ്ടതിൻറെ മിനിമം (പരമാവധി കുറഞ്ഞ തോത്) അന്വേഷിക്കുവാന് ഒര് സഹോദരിയെ ഇതു പ്രേരിപ്പിച്ചെന്നു വരാം. സഭായോഗങ്ങളില് സ്ത്രീകള് തല മറയ്ക്കണമെന്നുള്ള കൽപന പാലിക്കുമ്പോള് തൻറെ കേശഭംഗി മുഴുവന് മറഞ്ഞു പോകാതെ പരമാവധി കുറഞ്ഞ ആവരണമണിയാന് ഇതു പ്രേരിപ്പിച്ചേക്കാം. എല്ലാം ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വിട്ടുകളയാതെ ആത്മീയത്വം പാലിക്കുവാനാവശ്യമായ ഒര് മിനിമം കണ്ടെത്തുവാന് ഇതു പുര്ഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും ഉത്സാഹിപ്പിച്ചെന്നു വരാം. ലോകമയത്വം വെടിയുന്നതിലും മിനിമം എന്തെന്നുള്ള പ്രശ്നമായിരിക്കും ഇത്തരക്കാര്ടെ മനസ്സില് ഉദിക്കുന്നത്. ഇക്കൂട്ടർക്ക് മതഭക്തരാകുവാനേ കഴിയൂ; ആത്മീയരാകുവാന് ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല.

യേശുവിൻറെ മനോഭാവം ഇതിൽനിന്നു പാടേ വ്യത്യസ്തമായിര്ന്നു. തൻറെ പിതാവിനെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാന് പരമാവധി കുറഞ്ഞ തോതെന്തെന്ന് കർത്താവ് ഒരിക്കലും ചിന്തിച്ചില്ല. നേരേ മറിച്ച് പരമാവധി കൂടിയതെന്തെന്നന്വേഷിക്കുകയും അത് അർപ്പിക്കുകയുമായിര്ന്നു അവിടുത്തെ പതിവ്. തന്മൂലം ഒര് ചെറിയ കുട്ടിയെന്ന നിലയില് ന്യായപ്രമാണം അഭ്യസിച്ചപ്പോള് അക്ഷരത്തിനു പിമ്പിലുള്ള ആത്മാവിനെ കണ്ടെത്തുവാന് അവിടുന്ന് പരിശ്രമിച്ചു. അങ്ങനെ ശാരീരികമായി വ്യഭിചാരം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം മതിയാവുകയില്ലെന്ന് അവിടുന്ന് മനസ്സിലാക്കി. തൻറെ പിതാവിൻറെ മുഖമന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് ന്യായപ്രമാണത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിച്ചപ്പോള് അവിടുത്തേക്കു വെളിച്ചം ലഭിച്ചു (ആത്മാവില് താന് ചെയ്ത അധ്വാനഫലമായി അവന് വെളിച്ചം കണ്ടെത്തും, യെശ. 53:11, ചഅടആ ങമൃഴശ). ഒര്വന് ഹൃദയം കൊണ്ട് മോഹിക്കുക പോലും ചെയ്യര്ത് എന്നതാണ് ആ കൽപനയുടെ ആത്മാവെന്ന് കർത്താവ് മനസ്സിലാക്കി. ഇതുപോലെ കോപവും കൊലയും തുല്യമാണെന്ന വസ്തുതയും അവിടുന്ന് ഗ്രഹിച്ചു. ഇങ്ങനെ ന്യായപ്രമാണ ത്തിൻറെ

ആത്മാവിലേക്ക കർത്താവു പ്രവേശിച്ചു. ഈ വിധത്തിലാണ് തൻറെ ജഡത്തിൽക്കൂടി അവിടുന്ന് ജീവനുള്ള ഒരു പുതുവഴി നമുക്കായി തുറന്നു തന്നതു്.

തൻറെ കാന്തനുമായി അനുരാഗബന്ധത്തിൽക്കഴിയുന്ന ഒരു കന്യക തൻറെ പ്രിയതമനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാന് പരമാവധി കുറഞ്ഞ കാര്യമെന്തെന്ന് ചിന്തിക്കുക യില്ല. നേരേ മറിച്ച് പരമാവധി കൂടുതല് ചെയ്യാവുന്നതെന്തെന്നായിരിക്കും അവള് ചിന്തിക്കുക. ക്രിസ്തുവിൻറെ കാന്തയുടെ മനോഭാവവും ഇതു തന്നെ. ഇവിടെയാണ് ദാസിയും കാന്തയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നാം കണ്ടെത്തുക. ന്യായപ്രമാണത്തിന് കീഴിലുള്ളവർക്ക് ദാസരായിരിപ്പാനേ കഴിയൂ. ഒരു ജോലിക്കാരന് ശമ്പളത്തിനായി ജോലി ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം കണക്കു നോക്കിയാണ് അയാള് സേവചെയ്യുന്നതു്. ക്ലോക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് അവന് തൻറെ ജോലി തികയ്ക്കുന്നു. നിശ്ചിത സമയം കഴിഞ്ഞു ജോലി ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ഓവർടൈം വേതനം ലഭിക്കുവാന് അവന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നേരേ മറിച്ചു് ഒരു മകനോ ഭാര്യയോ സമയക്ലിപ്തിയോടെയല്ല, പ്രതിഫലം നോക്കിയുമല്ല, പിന്നെയോ സ്നേഹത്തിൻറെ പേരിലാണ് തങ്ങളുടെ ജോലി ചെയ്യുന്നതു്. മതഭക്തിയും ആത്മീയത്വവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതു തന്നെയാണ്.

കർത്താവില് നിന്ന് എനിക്ക് എന്തു കിട്ടും എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന മനോഭാവം മതഭക്തിയിലേക്കു നയിക്കുന്നതാണ്. നേരേ മറിച്ചു്, എനിക്ക് ആകെക്കൂടിയുള്ള ഒരൊറ്റ ജീവിതം മൂലം ദൈവത്തിന് എന്തു ലഭിക്കും എന്ന മനോഭാവമാണ് ആത്മീയതയിലേക്കു വഴി നടത്തുന്നതു്. അപ്പോള് ഒരു മൈല് മാത്രം പോകേണ്ടിടത്തു് രണ്ടു മൈല് പോകുവാന് നമുക്കു സാധിക്കും.

ആദാം അത്തിയില കൂട്ടിത്തുന്നി തനിക്ക് ഒരു അരയാടയുണ്ടാക്കി. ഇതു മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിലും ദൈവത്തിൻറെ മുമ്പിൽത്തന്നെയും പ്രദർശനയോഗ്യരായി കാണപ്പെടുവാന് ശ്രമിക്കുന്ന മതഭക്തിയുടെ ഒരു പ്രതീകമാണ്. യേശു അത്തിയില യാല് മൂടിയിരുന്ന മരത്തെ ശപിച്ചു (മർക്കോ. 11:13,14,21). എല്ലാ മതഭക്തിയും ശാപ യോഗ്യമാണ്. ദൈവം അതിനെ വെറുക്കുന്നു. ദൈവം ആദാമിന് തോൽകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച മററൊരു വസ്ത്രം നൽകി. ഇതു യഥാർത്ഥമായ ആത്മീയതയുടെ പ്രതീക മത്രേ. ഇതു മനുഷ്യന് സ്വയം നിർമ്മിക്കുന്നതല്ല, മറിച്ചു് ദൈവം തന്നെ നൽകുന്ന ദിവ്യ സ്വഭാവമാണ്. യേശു അത്തിവൃക്ഷത്തിനരികെ വന്നപ്പോള് അത്തിപ്പഴത്തിൻറെ കാലമാ യിരുന്നില്ല. പഴയനിയമകാലം ആത്മാവിൻറെ ഫലങ്ങള് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കാലമ ല്ലെന്ന് നമുക്കു കരുതാം. മനുഷ്യരെ അടിമത്തത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന നിയമപാലന ത്തിൻറേതായ ആ വ്യവസ്ഥ ഇപ്പോള് നീങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന് തൻറെ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു കാലഘട്ടത്തിലേക്കു മാത്രം ദൈവം നിയമിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു അതു്. ന്യായപ്രമാണം ഒരിക്കലും വിശുദ്ധീകരണത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നില്ല. അതു മനുഷ്യനെ ആത്മീയനാക്കാതെ കേവലം മതഭക്തനാക്കി മാത്രം തീർക്കുന്നതിനാല് തെറ്റായ ഒരു വ്യവസ്ഥയായിരുന്നുവെന്ന് എബ്രാ. 8:7 പറയുന്നു. ആത്മീയനായിത്തീരുന്നതിലേക്ക് ഒരുവന് പുതിയ ഉടമ്പടിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചേ മതിയാവൂ.

അന്യരുടെ ബഹുമാനം നേടുവാന് മാത്രം സഹായിക്കുന്ന ഒരു ബാഹ്യമായ നീതികൊണ്ടു് മനുഷ്യന് തൃപ്തിയടയുമോ, അതോ അതിനപ്പുറമുള്ള ഒന്നിനെ അവന് അന്വേഷിക്കുമോ എന്നു പരിശോധിക്കുവാന് വേണ്ടിയാണ് ദൈവം ന്യായപ്രമാണം മനുഷ്യർക്കു നൽകിയതു്. ഇന്നത്തെ ഭൂരിപക്ഷം വിശ്വാസികളും പുറമെയുള്ള ഒരു നീതികൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിയടയുന്നവരാണ്. തന്മൂലം അവര് ന്യായപ്രമാണം കൊണ്ടു മാത്രം, അതായതു് മാനുഷികമായ മതഭക്തിയെന്ന അത്തിയില കൊണ്ടു മാത്രം, സംതൃപ്തരായിക്കഴിയുന്നു. എന്നാല് സുവിശേഷം രക്ഷയ്ക്കായി വ്യാപരിക്കുന്ന ദൈവശക്തിയാണ്. അതു് അത്തിയിലകളെ ശപിച്ചു് ഉണക്കിക്കളയുകയും മനുഷ്യനു ലഭിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിച്ച യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധീകരണം അവർക്കു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാല് ഈ സുവിശേഷം ലഭിക്കുന്നതിനായി നമുക്ക് ആദ്യം തന്നെ അടിത്തട്ടോളമുള്ള ഒര് മാനസാന്തരം (മ ൃമറശരമഹ രീിി്ല്വശെീി) ആവശ്യമാണ്. യേശുവിൻറെ മുന്നോടിയായിര്ന്ന യോഹന്നാന് സ്നാപകന് ഈ മാനസാന്തരസന്ദേശം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് വന്നത്. യേശു വൃക്ഷങ്ങളുടെ വേരിന്മേല് കോടാലി വയ്ക്കുന്നവനാണെന്നുള്ള സത്യം അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. എല്ലാ പാപവും ഒര് വേരില് നിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. പാപമാകുന്ന വൃക്ഷത്തിൻറെ ഫലങ്ങള് നീക്കിക്കളയുന്ന ഒര് മാനസാന്തരം മാത്രമാണ് നമുക്ക് ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കില് ആ മാനസാന്തരം വേരിനെ ബാധിക്കുന്നത് (ൃമറശരമഹ) അല്ല. ഉദാഹരണമായി പരദൂഷണം എന്ന പാപം എടുക്കുക. സഹോദരൻറെ നേരേയുള്ള തെറ്റായ മനോഭാവം എന്ന വേരില് നിന്നാണ് ഈ ഫലം (പാപം) ഉണ്ടാകുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായ മാനസാന്തരം പരദൂഷണമെന്ന കൃത്യത്തെ മാത്രമല്ല, അതിനും വേരായ ആ മനോഭാവത്തെത്തന്നെ നീക്കിക്കളയുന്നു. ബാഹ്യകൃത്യ ത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രം അനുതപിക്കുന്നത് ഒര് കത്രിക കൊണ്ട് ഫലം മുറിച്ചു നീക്കിക്കള യുന്നതു പോലെയാണ്. യേശുവാകട്ടെ, ഇപ്രകാരമുള്ള ഒര് കത്രികയുമായിട്ടല്ല, പിന്നെയോ വേരിനെത്തന്നെ മുറിക്കുന്ന കോടാലിയുമായിട്ടാണ് വന്നത്. അവിടുന്ന് നോക്കുന്നത് കേവലം ഇലകളെ (മതഭക്തിയെ) മാത്രമല്ല, യഥാർത്ഥ ഫലങ്ങളെ യാണ്. വെറും ഇലകള് മാത്രം കാണപ്പെടുന്നിടത്ത് അവിടുന്ന് അവയെ ശപിച്ച് ഉണക്കിക്കളയുകയും (മനുഷ്യര് അതിനു സമ്മതം നൽകുന്നവരെങ്കിൽ) അവരില് ആത്മീയതയുടെ ഫലം ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. സ്വാർത്ഥമന്വേഷിക്കുക, പണത്തെ സ്നേഹിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള മറ്റനേകം പാപങ്ങളും ഇതുപോലെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒര് ആന്തരിക മനോഭാവത്തിൻറെ ഫലമാണ്. ആത്മീയമനുഷ്യന് മാനുഷബോധ്യത്തിനു വേണ്ടി പാപമെന്ന ബാഹ്യഫലങ്ങളെ മാത്രം മുറിച്ചു നീക്കുന്ന വനല്ല; നേരേ മറിച്ച് ദൈവികമായ പ്രകാശത്തില് പാപത്തിൻറെ വേരിനെത്തന്നെ കണ്ടെത്തി അതിനെ മുറിച്ചു നീക്കിക്കളയുന്നവനാണ്.

മതഭക്തന്മാര് വേഗം വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നവരാണ്. ഒര് ഭർത്താവിന് ആറു മാസക്കാലമായി ഭാര്യയുടെ നേരേ തെറ്റായ ഒര് മനോഭാവം പുലർത്തുവാനും അതേ സമയം അവളെ മുറിപ്പെടുത്തുമാറ് ഒര് വാക്കു പോലും പറയാതെ ആത്മസംയമനം പാലിക്കുവാനും കഴിയും. എന്നാല് പിന്നീടൊര് ദിവസം അയാള് കോപം കൊണ്ട് പൊട്ടിത്തെറിക്കുവാനിടയാകുന്നു. ആറു മാസക്കാലമായി തനിക്കു പാപത്തിന്മേല് വിജയം ഉണ്ടായിര്ന്നുവെന്നും എന്നാല് കോപിച്ചതോടെ പെട്ടെന്നു പാപത്തില് വീണുപോയെന്നും അയാള് കര്തുന്നപക്ഷം അയാള് സ്വയം വഞ്ചിക്കുകയാണ്. ആറു മാസക്കാലമായി അയാള് അട്ടിയട്ടിയായി വെടിക്കോപ്പുകള് സംഭരിക്കുകയായിര്ന്നു. അതു കഴിഞ്ഞ് ഒര് തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിയുരച്ചതോടെ അത് പൊട്ടിത്തെറിക്കുവാ നിടയായി. ഈ കാലം മുഴുവന് അയാള് പാപത്തിലാണ് ജീവിച്ചുപോന്നത്. ദീർഘസ മയമായി ആ പാപം വെളിപ്പെട്ടിര്ന്നില്ല എന്നു മാത്രം. ആ തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിയല്ല, ആറു മാസമായി അയാള് ശേഖരിച്ചുവച്ച വെടിക്കോപ്പുകളാണ് പൊട്ടിത്തെറിക്കു കാരണം.

മറ്റു മനുഷ്യരോടുള്ള നമ്മുടെ മനോഭാവത്തില് നമ്മെത്തന്നെ ദൈവസ്നേ ഹത്തില് സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാന് (യൂദാ. 21) നാം പോരാടുന്നില്ലെങ്കില് മതഭക്തരെന്ന നിലയില് നമുക്കു നല്ല സാക്ഷ്യം പുലർത്തുവാന് കഴിഞ്ഞാല് പോലും നാം പാപികളാ ണ്. മിക്ക വിശ്വാസികൾക്കും വിവേചനശക്തിയില്ല. അതിനാല് അവര് നമ്മെ ആത്മീയ രായി പരിഗണിച്ചെന്നു വരാം. അവര്ടെ അഭിപ്രായം മൂലം നാം തൃപ്തി പൂണ്ടിരിക്കു ന്നുവെങ്കില് അതു നമ്മുടെ മൗഢ്യം മാത്രമാണ്. സംഗീതവാസനയില്ലാത്ത ഒരാളോടു നമ്മുടെ ഗാനസാമർത്ഥ്യം വിലയിര്ത്തുവാന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു പോലെ ബുദ്ധി ഹീനമാണത്.

നമ്മുടെ മാനസാന്തരം അടിസ്ഥാനപരമായിരിക്കുകയും നാം മതഭക്തി യിൽനിന്ന് വിടുതല് നേടുകയും ചെയ്യണമെങ്കില് നാം പാപത്തെ പാപമെന്നുതന്നെ വിളിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. കോപത്തെ അതിൻറെ യഥാർത്ഥ പേരായ 'കൊലപാതകം' എന്ന പേരിൽത്തന്നെ നാം വിളിക്കണം (മത്താ. 5:21,22). ഓരോ പാപത്തെയും നിങ്ങള് ഇപ്രകാരം കരുതുന്നില്ലെങ്കില് ജീവിതകാലം മുഴുവന് മതഭക്തിയില് ജീവിക്കുക എന്ന ഭീകരവിപത്തിനു നിങ്ങള് ഇരയായിത്തീരും. ഒരിക്കലും നിങ്ങള് ആത്മീയരായി ത്തീരുകയുമില്ല. ഒരു മതഭക്തന് തൻറെ ബാഹ്യമായ നീതിയുടെ കാര്യത്തില് വളരെ കരുതലുള്ളവനായിത്തീർന്നേക്കാം. പരീശന്മാര് തുളസി, ചതകുപ്പ, ജീരകം എന്നിവ യിൽപ്പോലും ദശാംശം കൊടുത്തിരുന്നു. ബാഹ്യനീതിയില് നിന്ന് അണുവിടപോലും അവര് വ്യതിചലിക്കുമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും സ്നേഹം, ദയ, പരോപകാരം എന്നിവ യില് നിന്ന് അവര് അനേകകാതം അകലെയായിരുന്നു. ഇന്നും നീതിമാർഗ്ഗം തുടരുന്ന വർക്ക് ഇതേ വിപത്തുതന്നെ സംഭവിക്കാം. പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ മാർഗ്ഗം സ്നേഹ ത്തിൻറെ മാർഗ്ഗമാണ്. ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു മില്ലിമീറ്റര് പോലും നീങ്ങിപ്പോകാ തിരിപ്പാന് നാം ജാഗ്രത പുലർത്തേണ്ടതത്രേ. ഇതാണ് ആത്മീയതയുടെ മാർഗ്ഗം.

ലോകമയത്വമോ ദുഷ്ടതയോ ഒന്നും ഇല്ലാത്തവരെങ്കിലും പരീശന്മാരെ പ്പോലെ മതഭക്തി നിമിത്തം നരകപാത്രങ്ങളായിത്തീരുന്ന ഒരു വലിയ പങ്ക് ആളുക ളുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് മതഭക്തിയെയും ആത്മീയതയെയും തമ്മില് നാം വേര് തിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. പുറമേയുള്ള നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികള് നല്ലവയാ യിരുന്നാലും അവ കർത്താവിനോടുള്ള ഗാഢസ്നേഹത്താല് നയിക്കപ്പെടുന്നവ യല്ലെങ്കില് അതെല്ലാം ഭക്തിയുടെ വേഷം മാത്രമായിത്തീർന്നുപോകാം. അത്തരം പ്രവൃത്തികള് സ്നേഹത്തില് നിന്നു വരുന്നവയല്ലായ്കയാല് നിർജ്ജീവപ്രവൃത്തികള് അത്രേ. ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള നിർമ്മലസ്നേഹത്തില് നിന്നു പുറപ്പെടാത്ത നിർജ്ജീവ പ്രവൃത്തികളില് നിന്നുള്ള മാനസാന്തരം പ്രാപിക്കുവാന് ദൈവവചനം നമ്മോടു കൽപിക്കുന്നു (എബ്രാ. 6:1; 2കൊരി. 11:3).

സന്തോഷത്തോടെ കൊടുക്കുന്നവരെ ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നു. പണത്തിൻറെ കാര്യത്തില് മാത്രമല്ല, അനുസരണത്തിൻറെ കാര്യത്തിലും ഇതു സത്യമാണ്. ദൈവത്തോടുള്ള അനുസരണം നമുക്ക് ഒരു ഭാരമായിത്തീരുമ്പോള് നാം ആത്മീയ തയുടെ വഴിയില് നിന്നു തെറ്റി മതഭക്തിയുടെ വഴിയിൽക്കൂടി പോകുകയാണെന്നുള്ള കാര്യം വ്യക്തമാണ്. പുതിയ ഉടമ്പടിയില് നാം ദൈവത്തിനു നൽകുന്നതെന്തും സ്നേഹത്താല് സന്തോഷത്തോടെ സ്വയം നൽകുന്നതായിത്തീരണം. അല്ലാത്തപക്ഷം നാം മക്കളെപ്പോലെയല്ല, മറിച്ച് ദാസന്മാരെപ്പോലെ നിയമനിരതരായും ന്യായപ്രമാണ ത്തിൻകീഴില് ജീവിക്കുന്നവരായും തീർന്നുപോകും.

യൂദാ തൻറെ ലേഖനത്തില് ആത്മീയരല്ലാതെ കേവലം മതഭക്തരായി ജീവിച്ചിരുന്ന മൂന്നുപേരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. കയീന്, ബിലെയാം, കോരഹ് എന്നിവരാണീ മൂന്നുപേര് (യൂദാ. 11). ഇവരില് ഓരോരുത്തരെയും പറ്റി നമുക്ക് ചുരുക്കമായി ചിന്തിക്കാം.

കയീൻ. കയീന് ദൈവമില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യന് ആയിരുന്നില്ല; നേരേമറിച്ച് ദൈവത്തിനു യാഗമർപ്പിക്കുന്നതില് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആഴമായ മതഭക്തിയുള്ള ഒരുവനായിരുന്നു (ഉൽപ. 4:3). ഹാബേലും ദൈവത്തിന് യാഗമർപ്പിച്ചു. എന്നാല് ഈ രണ്ടു യാഗങ്ങളും തമ്മില്, ഹാബേലും കയീനും തമ്മില്, ഉണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യാസം മതഭക്തിയും ആത്മീയതയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം തന്നെ ആയിരുന്നു. പണം, സേവനം, സമയം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ബാഹ്യവസ്തുക്കള് ദൈവത്തിന് അർപ്പി ക്കുന്നവരുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയാണ് കയീൻ. എന്നാല് ഹാബേലാകട്ടെ, ഒരാട്ടിന് കുട്ടിയെ കൊന്നു യാഗപീഠത്തിന്മേല് അർപ്പിച്ചപ്പോള്, പ്രതീകരൂപേണ തന്നെത്തന്നെ യാഗപീഠത്തിന്മേല് വയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

മതഭക്തന്മാർക്ക് ദാനങ്ങള് നൽകുവാനും പ്രാർത്ഥിപ്പാനും മറ്റു പല കാര്യങ്ങള് ചെയ്യാനും കഴിയും; എങ്കിലും തങ്ങളെത്തന്നെ അർപ്പിക്കുക എന്തെന്ന് അവര് അറിയുന്നില്ല. അവര് കൃത്യമായി ദശാംശം കൊടുക്കും; എന്നാല് പരീക്ഷയുടെ സന്ദർഭത്തില് അവര് തങ്ങളുടെ സ്വയത്തെ മരണത്തിന് ഏൽപിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് പഴയ ഉടമ്പടിയും പുതിയ ഉടമ്പടിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. സ്വയത്തിനു മരിച്ച വരാകാതെ നിങ്ങൾക്കു പഴയ ഉടമ്പടിയില് പ്രവേശിപ്പാന് കഴിയും. എന്നാല് നിങ്ങള് സ്വയം മരിക്കാതെ പുതിയ ഉടമ്പടിയില് പ്രവേശിപ്പാന് സാധ്യമല്ല. യേശു ദശാംശം അർപ്പിക്കുവാനല്ല, തന്നെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായ യാഗമായി സമർപ്പി ക്കുവാനാണ് വന്നത്. അഹന്തയുടെ (സ്വയത്തിൻറെ) മരണം കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ദാസനായിത്തീരാന് കഴിയും; എന്നാല് ദൈവത്തിന് ഒരു പുത്രനായിത്തീരാന് അതുകൂടാതെ സാധ്യമല്ല.

സ്വർഗ്ഗത്തില് നിന്നുള്ള അഗ്നിയാല് ദൈവം ഹാബേലിൻറെ യാഗത്തിന് ഉത്തരമരുളി. എന്നാല് കയീൻറെ യാഗത്തിന് ആ ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒരു മനുഷ്യന് നാൾതോറും സ്വയം മരിക്കുമ്പോള് അവൻറെ ജീവിതത്തിന്മേലും ശുശ്രൂഷമേലും സ്വർഗ്ഗീയാഗ്നിയുടെ വ്യാപാരം ഉണ്ടാകും. ഈ യഥാർത്ഥമായ ആത്മാഭിഷേകത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാല് വികാരങ്ങളെ മാത്രം കിക്കിളിയിടുന്നതും ഭൂരിപക്ഷം പേരും ഇന്നു പ്രാപിക്കുന്നതുമായ സാത്താന്യവും കപടവുമായ അഭിഷേകം ചപ്പും ചവറും മാത്രമാണ്.

ബിലെയാം. ഇതാ! മതഭക്തനായ മറ്റൊരു മനുഷ്യൻ. ദൈവത്തെ സേവിക്കുവാനാഗ്രഹിച്ച ഒരു പ്രവാചകനായിരുന്നു ഈ മനുഷ്യനെങ്കിലും പണം നേടുവാനും ലോകദൃഷ്ടിയില് വലിയവരായ ആളുകളോട്ട് സന്ധിക്കുവാനും ഇയാള് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു (സംഖ്യാ. 22). യഹോവയുടെ നാമത്തില് പ്രവർത്തിച്ച് തനിക്കു വേണ്ടിത്തന്നെ ബഹുമാനം നേടുവാനും സാമ്പത്തികപ്രയോജനം ആർജ്ജിക്കുവാനും ഇയാള് അഭിലഷിച്ചു. ഇന്നു ബിലെയാമിനെപ്പോലെയുള്ള ഒട്ടധികം കള്ളപ്രവാചക ന്മാരുണ്ട്. അവരുടെ ഉപദേശങ്ങള് വചനത്തിൻറെ ആക്ഷരികനിലയില് അടിസ്ഥാന പരമായി ?ശരിതന്നെ. എന്നാല് അവര് ബിലെയാമിൻറെ ആത്മാവിനാല് (ദ്രവ്യാഗ്രഹ ത്താലും കീർത്തിമോഹത്താലും) നയിക്കപ്പെടുന്നവരാണെന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ഫിലി. 2:21ല് പൗലോസ് എഴുതിയിട്ടുള്ളത് ഇക്കൂട്ടരെപ്പറ്റിയാണ്. ബിലെയാമിൻറെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്ന ആളുകള് പെർഗ്ഗമോസില് ഉണ്ടായിരുന്നു (വെളി. 2:14). സഭയില് ബഹുമാനമന്വേഷിക്കുന്നതും ദ്രവ്യലാഭം മോഹിക്കുന്നതും തമ്മില് യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ബിലെയാമിൻറെ ആത്മാവിൻറെ തന്നെ രണ്ടു വിഭിന്ന രൂപങ്ങളാണ് ഇവ രണ്ടും.

കോരഹ്. മറ്റൊരു മതഭക്തൻ! പുരോഹിതകുടുംബമായ ലേവിഗോത്രത്തില് ജനിച്ചവനായിരുന്നു കോരഹ് (സംഖ്യാ. 16). എന്നാല് ദൈവം തനിക്കു നൽകിയിരുന്ന ശുശ്രൂഷയില് അസംതൃപ്തനായിരുന്നു അയാൾ. മോശെയുടേതുപോലെ കൂടുതല് ഉയർന്ന സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാന് അയാള് ആഗ്രഹിച്ചു. മതപരമായ ഒരു ആവരണ മണിഞ്ഞ ഈ ദുർമ്മോഹം അന്തിമമായി അയാളുടെ നാശത്തിനു വഴിതെളിച്ചു. അയാളും, മത്സരത്തില് അയാളുടെ സഹപ്രവർത്തകരായിരുന്ന ദാഥാന്, അബീരാം എന്നിവരും, അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുമാണ് ജീവനോടെ നരകത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചവരായി തിരുവെഴുത്തില് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏകസമൂഹം (സംഖ്യാ. 16:32,33). ദൈവജനത്തിനു നേതൃത്വം നൽകുവാന് ദൈവം നിയമിച്ച ആത്മീയാ ധികാരങ്ങളോടുള്ള മത്സരത്തെ ഇത്ര ഭയാനകമായ ഒരു പാപമായിട്ടാണ് ദൈവം പരിഗണിക്കുന്നത്. ഒരു ആത്മീയമനുഷ്യന് സ്വപ്നത്തില് പോലും ഈ പാപം ചെയ്യുവാന് മുതിരുകയില്ല. എന്നാല് മതഭക്തന്മാര് അതിനു മുതിരാറുണ്ട്. മതഭക്തിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഭോഷത്തം അത്ര ഭയാനകമാണ്.

സഭയില് മറ്റുള്ളവരുമായി അനാരോഗ്യകരമായ മത്സരത്തിലേർപ്പെടുന്ന വരുടെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ് കോരഹ്. ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന ഒരു സഹോദരനെ പ്രശംസിക്കുവാനും അഭിനന്ദിക്കുവാനും

നിങ്ങൾക്ക് പ്രയാസം തോന്നുന്നുവെങ്കില് നിങ്ങളില് കോരഹിൻറെ ആത്മാവിൻറെ ഒരംശം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തെളിവാണത്. നിങ്ങള് അദ്ദേഹത്തെ വിമർശിക്കുമ്പോഴാകട്ടെ, കോരഹിൻറെ ആത്മാവ് നിങ്ങളെ നിറച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവര് അദ്ദേഹത്തെ വിമർശിക്കുന്നതിനു നിങ്ങള് ചെവികൊടുക്കുന്നുവെങ്കില്, നിങ്ങള് കോരഹിനോടുചേർന്ന് ദൈവികന്യായവിധിക്കു പാത്രരായിത്തീർന്ന 250 മത്സരികൾക്കു തുല്യന് തന്നെ.

മതഭക്തിയും ആത്മീയതയും തമ്മില് നാം വിവേചിക്കുന്നില്ലെങ്കില് നമുക്ക് ഒരിക്കലും ആത്മീയരായിത്തീരുവാന് സാധ്യമല്ല. അന്ത്യകാലത്തു ധാരാളമാളുകള് ഭക്തിയുടെ വേഷം മാത്രം ഉള്ളവരായി (ക്രൂശിൻറെ വചനം തന്നെയായി) അതിൻറെ ശക്തിയെ ത്യജിക്കും എന്ന് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാല് ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിൻറെ ഒരു വലിയ ആവശ്യമാണ് ഈ വിവേചനം. ക്രിസ്തു ജഡത്തില് വെളിപ്പെടുകയും ആത്മാവില് നീതീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ള ദൈവഭക്തിയുടെ മർമ്മത്തില് നിന്ന് ധാരാളം ക്രിസ്ത്യാനികള് പിൻവാങ്ങിപ്പോകുമെന്നും, വിവാഹം വിലക്കുക, ചില ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങള് വെടിയുക തുടങ്ങി സ്വന്തം മതഭക്തിയുടേതായ ഇതര മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ മറ്റൊരുതരം ഭക്തിയെ അന്വേഷിക്കുവാന് അവര് മുതിരുമെന്ന് ആത്മാവ് നമുക്ക് സവിശേഷമായ താക്കീതു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. വിനയം 'സമ്പാദിക്കുവാനായി' പാപത്തെ പരസ്യമായി ഏറ്റുപറയുക, രോഗഗ്രസ്ത രാകുമ്പോള് വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാന് മരുന്നുകഴിക്കാതിരിക്കുക എന്നിങ്ങനെ മറ്റു പല കപടമാർഗ്ഗങ്ങളും മനുഷ്യന് ഇന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ദൈവഭക്തിയുടെ യഥാർത്ഥമർമ്മത്തിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളെ അകറ്റുവാനുള്ള ഭൂതങ്ങളുടെ ഉപദേശങ്ങളത്രേ (1തിമോ. 3:16; 4:5).

യഥാർത്ഥമായ ആത്മീയതയിലേക്കുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം നാൾതോറും നമ്മുടെ അഹന്തയെ മരണത്തിന് ഏൽപ്പിക്കുക എന്നതാണ് (റോമര്. 8:36; 2കൊരി. 4:10,11). മറ്റെല്ലാ വഴികളും വ്യാജവഴികള് തന്നെ.
കേൾപ്പാന് ചെവിയുള്ളവര് കേൾക്കട്ടെ.